

Sensizlik

– kul mehmet · 19 Eylül 2025

Sensizlik

Bir şey var sende, adı konmamış,
Bakışlarında durulmuş zaman gibi.
Sanki çocukluğumun unutulmuş bir günü,
Bir salıncağın ucunda asılı kalmış gibi.
Gözlerin, hep öyle mi bakar?
İçinde yanan o uzak ışık,
Bir yolculuğun başı mı, sonu mu?
Ben hep ortasında kalıyorum, ılık, ılık.
Konuşmasan da anlatıyorsun,
Bir rüzgâr gibi geçiyorsun içimden.
Kıyısında durmuşum en sakin denizin,
Ne dalga var ne ses, sadece sen.
Bir gülüşün var, telaşsız ve ince,
Sanki bir yaz akşamı, gölgeler serin.
Ben seni izlerken, kendimi unutuyorum,
Bir aşk gibi taşıyorum seni derin hislerimle.

Bir Şey var sende,
Adını koyamadığım bir duygu sağanağı.
Ne bir telaŐ, ne bir acele...
Sanki zaman seninle durmayı öğrenmiŐ.
Gözlerin,
Bir kıyı gibi sessiz.
Orada dalgalar bile usulca vurur,
Ve ben, o kıyıda bekleyen bir yolcu gibiyim.
İçinde bir ışık yanıyor, Uzak ama tanıdık.
Belki bir çocukluk anısı,
Belki hiç yaşanmamıŐ bir düş.
Sen konuşmasan da,
BakıŐların anlatıyor her Őeyi.
Bir gülüşün,
Bir mevsimi başlatıyor içimde.
Ve ben,
Sana baktıkça eksilmiyorum.
Tam tersine,
Kendimi buluyorum gözlerinin kıyısında.

Sensizlik,
Bir sesin yankılanmadığı oda gibi.
Ne kadar dinlesem,
Senin sesin gelmiyor duvarlardan.
Geceler uzun deđil artık,
Sadece sessiz.
Saatler geçmiyor,
Sadece duruyor senin olmadığın yerde.
Bir bardak suya bakıyorum,
İçmiyorum.
Çünkü seninle paylaşmadığım her Şey
Eksik kalıyor.
Sensizlik,
Bir fotoğrafın eksik köŐesi gibi duruyor.
Sen yoksun ama izlerin var,
Gözümde deđil, içimde kalan.
Ve ben,
Her gün seni unutmaya çalışırken
Biraz daha seni hatırlıyorum.

Sensizlik, seni en çok hissettiğim yer.
Mehmet Aluç